

- c) nie zawiera żadnego przepisu nakazującego lub dopuszczającego zawieszenie lub przerwanie biegu tego terminu z uwagi na sam fakt, że urząd ochrony konkurencji podjął środki w ramach dochodzenia lub postępowania dotyczących naruszenia prawa konkurencji, z którym związany jest pozew o odszkodowanie?
- 3) Czy art. 9 ust. 1 dyrektywy i jej pozostałe przepisy lub mające zastosowanie zasady ogólne prawa Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że niezgodny z nimi jest przepis krajowy taki jak art. 623 portugalskiego kodeksu postępowania cywilnego, który, stosowany do okoliczności faktycznych, które miały miejsce przed wejściem w życie dyrektywy i przed datą wyznaczoną na dokonanie jej transpozycji, w ramach pozwu również wniesionego przed tą datą:
- a) stanowi, że prawomocne skazanie orzeczone w postępowaniu administracyjnym za naruszenie nie wywołuje skutków w żadnym postępowaniu cywilnym, w którym rozpatrywane są stosunki prawne uzależnione od popełnienia naruszenia? lub (w zależności od wykładni)
- b) stanowi, że to prawomocne skazanie w postępowaniu administracyjnym za naruszenie stanowi wobec osób trzecich jedynie domniemanie iuris tantum istnienia czynów spełniających przesłanki zastosowania kary i wypełniających znamiona czynu podlegającego karze, w jakimkolwiek postępowaniu cywilnym, w którym rozpatrywane są stosunki prawne uzależnione od popełnienia naruszenia?
- 4) Czy art. 9 ust. 1, art. 10 ust. 2, 3 i 4 dyrektywy lub art. 288 akapit trzeci Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, lub jakiegokolwiek inne postanowienie prawa pierwotnego lub pochodnego, orzecznictwo lub mające zastosowanie ogólne zasady prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że niezgodne z nimi jest stosowanie przepisów krajowych takich jak art. 498 ust. 1 portugalskiego kodeksu cywilnego i art. 623 portugalskiego kodeksu postępowania cywilnego, które, stosowane do okoliczności faktycznych, które miały miejsce przed publikacją, wejściem w życie i przed datą wyznaczoną na dokonanie transpozycji dyrektywy, w ramach pozwu również wniesionego przed tą ostatnią datą, nie uwzględniają treści i celu dyrektywy i nie zmierzają do realizacji zamierzonego przez nią rezultatu?
- 5) Tytułem ewentualnym, jedynie gdyby TSUE udzielił odpowiedzi twierdzącej na któreś z poprzednich pytań, czy art. 22 dyrektywy i jej pozostałe przepisy lub mające zastosowanie zasady ogólne prawa Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że niezgodne z nimi jest stosowanie w niniejszej sprawie przez sąd krajowy art. 498 ust. 1 portugalskiego kodeksu cywilnego lub art. 623 portugalskiego kodeksu postępowania cywilnego w obecnym brzmieniu, lecz przy zastosowaniu takiej ich wykładni, by były zgodne z przepisami art. 10 dyrektywy?
- 6) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie piąte, czy jednostka może powołać się na art. 22 dyrektywy wobec innej jednostki przed sądem krajowym w ramach pozwu o odszkodowanie za szkody doznane wskutek naruszenia prawa konkurencji?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/104/UE z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie niektórych przepisów regulujących dochodzenie roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia prawa konkurencji państw członkowskich i Unii Europejskiej, objęte przepisami prawa krajowego (Dz.U. 2014, L 349, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Słowenia) w dniu 27 listopada 2017 r. – E.G. / Republika Słowenii

(Sprawa C-662/17)

(2018/C 032/22)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: E.G.

Druga strona postępowania: Republika Słowenii

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy interes wnioskodawcy w rozumieniu art. 46 ust. 2 akapit drugi dyrektywy proceduralnej II⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że status ochrony uzupełniającej nie zapewnia tych samych praw i korzyści co status uchodźcy, gdy zgodnie z przepisami krajowymi osobom, które korzystają z ochrony międzynarodowej, przysługują te same prawa i korzyści, lecz różny jest sposób określenia okresu lub ustania ochrony międzynarodowej, ponieważ status zostaje nadany uchodźcy na czas nieoznaczony, lecz ustaje, gdy ustają okoliczności, na podstawie których został mu on nadany, podczas gdy ochrona uzupełniająca zostaje udzielona na czas oznaczony i jest przedłużana, jeżeli istnieją do tego podstawy?
- 2) Czy interes wnioskodawcy w rozumieniu art. 46 ust. 2 akapit drugi dyrektywy proceduralnej II należy interpretować w ten sposób, że status ochrony uzupełniającej nie zapewnia tych samych praw i korzyści co status uchodźcy, gdy zgodnie z przepisami krajowymi osobom, które korzystają z ochrony międzynarodowej, przysługują te same prawa i korzyści, lecz różne są dalsze uprawnienia bądź prawa, które opierają się na tych prawach i korzyściach?
- 3) Czy w świetle indywidualnej sytuacji wnioskodawcy konieczne jest dokonanie oceny, czy ze względu na konkretne okoliczności w przypadku nadania mu statusu uchodźcy uzyskałby on więcej praw i korzyści niż w przypadku nadania mu statusu ochrony uzupełniającej, czy do istnienia interesu w rozumieniu art. 46 ust. 2 akapit drugi dyrektywy proceduralnej II wystarczy już samo uregulowanie ustawowe, które dokonuje rozróżnienia wśród dalszych uprawnień bądź praw, które opierają się na prawach i korzyściach obu form ochrony międzynarodowej?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/EU z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (wersja przekształcona) (Dz.U. L 180, 29.6.2013, s. 60).

**Odwołanie od postanowienia Sądu (druga izba) wydanego w dniu 12 września 2017 r. w sprawie
T-247/16, Fursin i in. / Europejski Bank Centralny, wniesione w dniu 24 listopada 2017 r. przez
Europejski Bank Centralny**

(Sprawa C-663/17 P)

(2018/C 032/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: E. Koupepidou i C. Hernández Saseta, pełnomocnicy, B. Schneider, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Trasta Komerbanka AS, Ivan Fursin, Igors Buimisters, C & R Invest SIA, Figon Co. Ltd, GCK Holding Netherlands BV, Rikam Holding SA

Żądania wnoszącego odwołanie

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego postanowienia, w zakresie w jakim Sąd uznał, że udziałowcy występujący po stronie skarżącej posiadali interes prawny i legitymację procesową do wniesienia do Sądu skargi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji (pkt 2 sentencji postanowienia);
- wydanie prawomocnego orzeczenia co do istoty sprawy oraz stwierdzenie niedopuszczalności skargi wniesionej przez udziałowców występujących po stronie skarżącej;
- obciążenie strony skarżącej w pierwszej instancji kosztami postępowania.